

SzabadságON

Kizökkenünk és lekapcsolunk a hétköznapi felelősségről, feladatokról. Talán azért, mert elvégeztük őket, talán azért, mert nem sikerült. Útra kelünk, mintha üldöznének, keressük a kioldódás pillanatait. Megállunk egy napi járőföldnél, de aztán úgy érezzük, ennél sokkal messzebb kell mennünk körülményeink fenyegető közelségéből. Sokunknak adatnak eszközei, lehetőségei erre.

De ha a legmesszebb megyünk is, van, amitől nem szabadulhatunk: utaznak velünk a kérdések, a problémák, keresztüztükben önmagunk. Azonban van rajtunk kívül még valaki, aki – bárhová is megyünk – vár ránk az út végén. Ha a magas hegytetőre megyünk, a hús tengerpartra vagy a sötét barlang mélyére – a végén is csak nála vagyunk.

Ha már úgysem magunkban vagyunk, sőt kérdez, kiönthetjük neki a szívünket. Igen, jó lehet ehhez a távolság és a függetlenség hétköznapijainktól, amikor nem hajt vagy ellenőriz senki: nyugodtabb, talán természetközelibb körülmények között tekinthetjük át életünket.

Nem feltétlen kellemes ez, könnyebb volna kikapcsolni. De ha vesszük a bátorságot, lehet, hogy valaki beszélgetni hív bennünket. Megkérdezi, mire indultunk el, hol tartunk, mik az örömeink, miben csalódtunk, hogy vagyunk most a bőrünkben, merre tartanak a céljaink.

Ebben a függetlenebb közegben máris szabadabbak vagyunk szembenézni, kimondani azt is, ami kellemetlen. Ha ezt nem csak magunk vagy szeretteink felé tesszük, hanem a „mindenek végén ott lévő” felé is, lehet, hogy tesz valamit.

Táplál.

Megmutatja magát.

Szól valamit.

Gyógyít.

Új küldetést ad.

Ez nem csak Illés története Hóreb hegyén (1Kir 19.). Lehet a miénk bárhol is. Ahol készek vagyunk lekapcsolódni és hozzákapcsolódni. És talán újra bekapcsolódni. SzabadságOFF helyett így lehet a történetünk SzabadságON.

Boros Dávid